

ע"פ 22904/02/22 - דרור סלח נגד מדינת ישראל, אליעזר שוטלנד

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

לפני:
ע"פ 22-02-22904
כב' השופט אהרן פרקש, נשיא
סלח נ' מדינת ישראל ואח'
כבוד השופט עודד שחם
כבוד השופט אברהם רובין

המעורער	דרור סלח עו"ב"כ עו"ד טליה רם
נ ג ד	1. מדינת ישראל עו"ב"כ עו"ד ג'ני אבני מפרקיות מחוז ירושלים (פלילי) 2. אליעזר שוטלנד
<u>פסק דין</u>	

לפנינו ערעור על פסק דין של בית משפט השלום בירושלים (כב' השופט א' כהן), בת"פ 19-03-2014. הערעור מופנה נגד הכרעת הדין (9.11.21) בה הורשע המעורער בעבירה של איומים (בגין האירוע השני הנזכר בכתב האישום); וגורר הדין (29.12.21), בו נדחתה בקשה המעורער לבטל את הרשותו, שהוגשה על יסוד סעיף 192 (א) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982 (להלן - חוק סדר הדין הפלילי).

1. לאחר שנטנו דעתנו לטענות המעורער, החלפנו לדוחות את הערעור, ללא שנתקבלה תגובה המדינה. נעמוד עתה על הטעמים בסיסו מסקנה זו.

2. תחילת ההחלטה. נקודת המוצא לדין היא, כי הערעור מופנה כל כלו כלפי ממצאי עובדה, המבוססים בתורם על קביעות מהימנות של בית משפט קמא ביחס לעדים שבאו בפנוי. נוכח היתרון המובנה של הערכאה המבררת, לה ההזדמנות הייחודית להתרשם באופן בלתי אמצעי מן העדים, כולל אין זה מדרכה של ערכאת ערעור להטער במצבים כאלה, אלא במקרים יוצא דופן. לא שוכנענו כי זה המקורה.

בית משפט קמא עמד על כך, שעדותו של המתalon על איומים קשים שהשמי המעורער בפניו, הייתה "בהירה, בעלת סיבות מובנת והגיונית, מתונה ולא מעצימה, וניכר היה שהוא מעיד על אירוע שהוא ושהותיר בו חותם טראומטי". המעורער אינו מתחזק באופן ממש עם קביעות אלה, אשר מיסודות על התרשומות הן מתוקן העדות, הן באופן מסורתה.

3. בית משפט קמא היה ער לקיום של סתיות ואי התאמות מסוימות בගרטת העד, גם בהשוואה לעדים אחרים. נתנו דעתנו לטענות המעורער במישור זה, הנוגעות, בין היתר, לרצון שהביע המתalon בעבר לעזוב את מקום העבודה; לזהותו של מי שבקש צו הרחקה נגד המעורער; למועד בו הוגשה תלונתו כמו גם למועד בו יצר קשר בעניין זה עם מעסיקו.

נקודות אלה אין יורדות לשורש העניין, ואין גורעות באופן ממש ממשקלה של עדות המתalon.

לא לモתר להוסיף, כי המתלוֹן אישר בעדותו, כי סרטון שהוצג כראיה מתעד את אחת משתי ההזדמנויות בהן איים עליו המערער. המערער אינו מתחזק בטיעוני עם התיאור בהכרעת הדיון של התנהגות תוקפנית מצדיו כלפי המתלוֹן. טענתו, כי מדובר בסרטון חלקו, אינה יכולה לשׂיע לו באופן ממשי, בגין טענה משמעותית בדבר חלקים אחרים שהוא עשויים להאיר את האינטראקציה בין השניים באור שונה.

5. המערער מייחס משקל רב לעדות מעסיקו של המתלוֹן לפיה נסה בעבר לשנות את תנאי עבודתו, על רקע רצונו לשׂיע בעסקיה של אשתו (פרוטוקול, עמוד 21). ברם, גם אם הדברים נכונים, אין הם שוללים את אמינותה עדותו של המתלוֹן, כי עזב את מקום עבודתו זמן קצר לאחר האיומים שהשמי המערער; וכי עשה כן בשל איומיו של המערער, ותוושת הפחד של המתלוֹן בגיןם. לא לモתר להוסיף, כי טענת המערער, לפיה תלונת המתלוֹן עליו קשורה לרצונו לשׂים את העסקתו بلا להפסיד את פיצויי הפיטורין, היא טענה חמורה ביותר, המבקשת לייחס למתלוֹן כי טפל עליו אשמת שוווא בשל מניע ממוני זה. לטענה זו לא הוצאה תשתיית של ממש, קל וחומר תשתיית בעוצמה ובהיקף התואמים את חומרת הטענה. יתר על כן, התזה האמורה אף לא הוצאה להתייחסותו של המתלוֹן בעת חקירותו הנגדית. מסקנה זו עומדת בעינה גם לאחר עיון בעמודים 16 - 17 לחקירה הנגדית, אליהם מפנה המערער בהקשר זה.

6. המערער טוען שאין לייחס משקל לאי רצונו של המתלוֹן בעימות מולו' במסגרת חקירת המשטרה. לפי הטענה, סירובו של המתלוֹן לא מצביע בהכרח על פחד מאימי המערער, ומתיישב גם עם אי רצון להתעמת עם האמת. ברם, המתלוֹן הסביר בבחירה חקירת המשטרה את חששו מפני המערער. חשש זה לא נסתור בחקירותו הנגדית. במצב זה, ההסבר החלופי שמציע המערער אינו עולה בקנה אחד עם הראיות, ואני יכול להתקבל.

7. סיכום של הדברים הוא, כי איןנו מוצאים כל עילה להתערב בהכרעת הדיון.

8. אשר לגזר הדיון. בית משפט קמא קבע, כי אין בטיעוני המערער כדי להצביע על התקיימות היסודות שנקבעו בפסקת בית המשפט העליון כתנאי לביטול הרשעה (ראו ע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל (21.8.1997)). אף בקיומה זו לא מצאנו עילה להתערב. האיומים שהשמי המערער באזני המתלוֹן היו חמורים ביותר. כך, אמר לו כי "אני איזין אותך ואחר כך אני איזין את קותי ואת אבי[1]". לאחר חצי שעה, חזר המערער למקום, ואמר למתלוֹן "אני איזין אותך, אתה לא יודע מי אני, אני דדור סלח, אני אדקור אותך, תגיד את זה גם לךותי". הוא עשה כן משך דקה - שתיים, כשהוא צמוד לאוזנו של המתלוֹן. בפועל, איומים אלה עוררו חרדה אצל המתלוֹן, והשפיעו על התנהגוֹתו, כמתואר לעיל. המערער לא ביטה בשום שלב חרטה או הפנה של חומרת מעשהו. הוא גם לא פעל לתיקון הנזקים שגרם. במקלול נסיבות אלה, יש יסוד לקביעת בית משפט קמא כי ביטול הרשעה אינם עולה בקנה אחד עם תכליות הענישה שעוניין גמול והרתעה.

9. זאת ועוד, טענת המערער כי הרשותה תמנע ממנו להופיע לשותף בחברה קבלנית, שכן לא יוכל להירשם כשותף אצל רשות הקבלנים, לא מצביעה על פגעה חמורה בשיקומו-CNדרש. כפי שצין בית משפט קמא, על פי דין, ניתן לכוארה לרשota המוסמכת שיקול דעת לעניין זה (ראו סעיפים 7 - 9 לחוק רישום קבלנים לעבודות הנדסה בנאיות, התשכ"ט - 1969). המערער לא התחזק בטיעוני באופן ממשי עם קביעעה זו. די בכך על מנת לדוחות את טענותיו במישור זה.

10. התוצאה של כל האמור היא, כי אנו דוחים הן את הערעור על הכרעת הדיון, הן את הערעור על גזר הדיון.

המציאות תשלח העתקים לבאי כוח הצדדים וכן למשיב 2.

ניתן היום, ט"ו סיון תשפ"ב, 14 יוני 2022, בהעדר הצדדים.

עוזד שחטם, שופט   **אברהם רובין, שופט**
אהרן פרקש, נשיא
[אב"ד]

---

[1] מדובר במעסיקיו של המתלון.